

“Όσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρκαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσι τὴν λήξαν συνδρομὴν τῶν, διότι ἡ μὴ ἐγκαίριος ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Β'

Ἐν ἔτος, δύο ἔτη παρῆλθον. Ἡ Μαρκελίνα ἐτήρει τὴν θέσιν της. Κερδίζει τώρα διακόσια πενήντα φράγκα κατὰ μῆνα. Εἶνε πλειότερα τῶν ὧσων τῇ ἀπαιτοῦνται ἵνα ζῇ.

Βλέπει συχνὰ τὸν Λουδοβίκον Βαλὸν οὐτινος ἡ θέσις ἐν τῷ καταστήματι μεγεθύνεται ὁσημέραι.

Ἀπὸ δύο ἡτῶν οὐδὲν ἔλαβε χώραν μεταξύ των. Ὁ Βαλὸν οὐδὲ λέξιν περὶ αἰσθημάτων τῇ ἐξεστόμειν. Ὅτε εὐρίσκεται πρὸ αὐτῆς, ἀποφεύγει τὸ νὰ τὴν ἀτενίζῃ. Εἶνε ψυχρὸς, κατέστη ἀδιάφορος.

Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον διὰ τὴν Μαρκελίαν. Ἄνευ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ Βωφόρτ, ἄνευ τοῦ φλογεροῦ ἔρωτος τοῦ ἀπομείναντος ἐν τῇ καρδίᾳ της, πρὸ πάντων δὲ ἄνευ τῶν τύψεων της διὰ τὸ πένθος ὃ προῦξεν ἑαυτῇ εἰς ἐκεῖνον, θὰ ἦτο σχεδὸν εὐτυχὴς ἐν μέσῳ τῶν τέκνων της.

Ἐνωκίασαν, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς διώρυγος Ἀγίου Διονυσίου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ ἐργοστασίου, οἰκίσκον. Ὀλως μικρὸν, μὲ δύο ἀκριβῶς δωμάτια. Ζῇ ἐκεῖ, μόνη, ἀποφεύγουσα πᾶσαν σχέσιν, οὐδένα βλέπουσα.

Ἰπάρχει, ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τῆς οἰκίας, μικρὸν κηπαριον, ἔνθα καλλιεργεῖ ἄνθη. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη της διασκέδασις.

Ἄλλως τε ἡ πληθὺς δὲν προσφθάνει νὰ τὴν κυριεύσῃ. Ἐργάζεται δώδεκα ὥρας καθ' ἡμέραν.

Κυριακὴν τινα, ἡμέραν ἀναπαύσεως, ἐκάθητο ἐν τῷ κήπῳ, παρὰ τὴν ὀπίσθεν κιγκλιωτὴν θύραν τὴν βλέπουσαν εἰς δρόμον ἄγοντα πρὸς τὴν διώρυγαν.

Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Σοφία παίζουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου της.

Αἶφνης, ἐν τῇ δόξῃ, ἐπιφαίνεται ἀνὴρ κατευθυνόμενος βροδέως πρὸς τὸν οἰκίσκον.

Πάραυτα τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶνε ὁ Λουδοβίκος Βαλὸν.

Πλησιαζει καὶ σταματᾷ πρὸ αὐτῆς, χαίρει μὲτα σεβασμοῦ. Καὶ μένει σιωπηλὸς, μειδίων, ὥσπερ περιδεής.

Ἡ Μαρκελίνα τὸν ἀτενίζει προσηνῶς. ἐν τῷ βλέμματί της ἀντικατοπτρίζεται ἡ πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνη της. Οὐδέποτε προσέβη εἰς ἐξηγήσεις μετ' αὐτοῦ, ἀφοῦ οὐδέποτε,

ἀπὸ τῆς εἰσόδου της εἰς τὸ κατάστημα ἀντήλλαξαν ὁμιλίαν, τὴν πρῶταν ταύτην, ψιθυρίζει αὕτη :

— Δίχως σὰς, κύριε Βαλὸν, θ' ἀπέθνησκον ... Δίχως σὰς, Θεέ μου, τί θ' ἀπεγίνοντο τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδιὰ ;

— Μαρκελίνα, εἶπεν ἐκεῖνος, ἦλθον διὰ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ πραγμάτων σοβαρῶν.

— Σὰς ἀκούω, κύριε Βαλὸν.

— Ἀπὸ δύο ἐτῶν κατὰ τὰ ὅποια εἴσθε εἰς τὸ κασάστημα, θὰ παρετηρήσατε ὅτι ἐφαινόμην ὅτι σὰς ἐλησμόνησα. Ἐν τούτοις ἐσκεπτόμην εἰς σὰς καθημερινῶς. Ὅταν σὰς συνήντων, ὤφειλον νὰ συγκεντρῶ ὅλον μου τὸ θάρρος διὰ νὰ μὴ σὰς ὁμολογήσω πόσον ἡ θεία σὰς μὲ ἐτάραττε, πόσον σὰς ἠγάπων...

— ὦ ! κύριε Βαλὸν, εἶπεν ἐκείνη φρικτώσα, προβλέπουσα νέαν θλίψιν ἥς αὕτη θὰ ἦτο ἡ ἀφορμή, εἶχον ἀπὸ πολλοῦ ἐννοήσει τὸν ἔρωτά σας... ἀλλ' ἤλπιζον ὅτι οὐδέποτε περὶ αὐτοῦ θὰ ἐγίνετο μεταξύ μας λόγος.

— Οὐδὲν θ' ἀκούσητε παρ' ἐμοῦ διὰ τὸ ὅποιον νὰ ἐρυθρίασητε. Ἀπὸ δύο ἐτῶν, σὰς ἔχω μελετήσει καὶ προσέξει, Μαρκελίνα. Ἀπὸ δύο ἐτῶν, ἐπίσης, σὰς παρετήρειν δι' ἄλλων, τὸ ὁμολογῶ, ἵνα εἶμαι βέβαιος, συγχωρήσατέ μοι το, ὅτι ἡ διαγωγή σας ἦτο ὁμοία πρὸς ὅτι ἐφαινότο εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐθεβαιούμην περὶ τούτου προτοῦ προβῶ εἰς τὸ παρὸν διάθεμά μου.

— Δικαίωμά σας ἦτο ν' ἀμφισβallestε.

— Γνωρίζω ἐπίσης πόσον εἴσθε συνετὴ καὶ φρόνιμος. Γνωρίζω πῶς διαγέτε, ἐν ὅποιᾳ μονῶσει ζῆτε μὲ τὰ τέκνα σας, τὰ ὅποια εἶνε ὅλη σας ἡ χαρὰ, ὅλη σας ἡ εὐτυχία. Γνωρίζω ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρωσι μῆτέρα καλλιτέραν, πλέον τρυφερὰν... Γνωρίζω τέλος ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν, ὁ αὐστηρότερος τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν θὰ εὑρίσκετο ἐπιλήψιμον ἐν τῇ διαγωγῇ σας. Ἄ ! ναί, Μαρκελίνα, πολὺ σὰς ἔχω προσέξει, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀδύνατον νὰ εὐρω γυναῖκα σεμνοτέραν, σοβαρωτέραν καὶ πλέον μετριοφρονά σου. Καὶ δι' αὐτὸ προσέρχομαι ἐλευθέρως, Μαρκελίνα, διὰ νὰ σὰς εἶπω. Ἐχω, καὶ ἐγὼ, ἐν τέκνον, μικρὸν ἀκόμη, τὸ ὅποιον στερεῖται τῶν περιποιήσεων καὶ τῆς στοργῆς μητρός. Δέχεσθε νὰ γίνητε ἡ μήτηρ του ; Δέχεσθε νὰ καταστήτε ... ἡ σύζυγός μου, Μαρκελίνα ;

Ἐκείνη ἠγέρθη, ζαλισμένη ἐκ τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, ἣν οὐδὲ κἂν περιέμενεν.

Ἐθεώρει τὸν Βαλὸν ἐξηγριωμένη καὶ ἠγνόει τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ διευθυντὴς ἐμεῖδισε μετὰ φαιδρότητος, ἐνεχούσης ὅμως καὶ δόσιν φόβου.

— ὦ ! δὲν ἀπαιτῶ νὰ μοὶ ἀπαντήσετε ναὶ πάραυτα καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆτε. Μετὰ τινὰς ἡμέρας μόνον θὰ ἐπανεέλθω, ἕως τότε, μὴ λησμονῆτε, ὅτι σὰς ἀγαπῶ ἐκ βάθους καρδίας. Μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ, οὐδέποτε θὰ λαβῇ χώραν ὑπαινιγμός τις. Τὸ παρελθὸν σας, σὰς ἀνήκει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε ἐντιμὸν. Τὰ τέκνα σας θὰ ἦνε ἰδικὰ μου. Θὰ περιμένω μεθ' ὑπομονῆς, ἀφοῦ γίνω σύζυγός σας, νὰ λαβετε ἄκραν ἐπ' ἐμοῦ ἐμπιστοσύνην, ἵνα μοὶ ἀφηγηθῆτε τὴν ἱστορίαν σας.

Ἄν θέλετε, δὲν μοὶ τὴν λέγετε ποσῶς. Ἡ πρὸς σὰς ἀγάπη μου θὰ ἦνε ἡ αὕτη. Δὲν κάμνω τὴν αἰτησίαν μου ἐπιπολαίως. Ἐσκέφθην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἐπὶ μακρόν. Καὶ ἂν ἀρκούντως μὲ ἐμάθετε, θὰ ἦσθε βεβαία ὅτι ἡ μόνη μου προσπάθεια θὰ ἦνε τὸ νὰ σὰς καταστήσω ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχέστεραν.

Ἐκείνη οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ἐκλαίει συγκεκνημένη ἐκ τῆς αὐτῆς ἀκραιότητος.

Ἐκλαίει ἀνεπιφυλάκτως· χονδρὰ δάκρυα ἐκυλίσκοντο κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της.

— Θὰ ἐπανεέλθω, εἶπε, θὰ ἐπανεέλθω ... καλὴν ἐνταμῶσιν... σὰς ἀγαπῶ...

Ἀπεμακρύνθη, ἀλλ' ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Σοφία τῷ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς κνήμας.

— Δὲν μ' ἐφίλησες, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

Τὸν ἐσῆκωσεν εἰς τοὺς βραχίονας του, τῷ ἀπέθηκε δύο φιλήματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πήγαίνε αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα σου !

Καὶ ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ ρωμαλέου στήθους του τὴν Σοφίαν καὶ τὴν ἡσπάσθη ἐπανελημμένως, ἐν ὅλῃ τῇ παραφορᾷ τοῦ μὴ συγκρατούμενου πλέον ἔρωτός του.

— Καὶ αὐτὸ ἀκόμη !... εἶπεν.

Εἶτα ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Μαρκελίνα τὸν θεώρει ἀπομακρυνόμενον σκεπτικῇ. Ἐκφρασις λύπης, ἀποθαρρύνσεως, ἀπελπισίας ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της.

Καὶ ἐψιθύρισε, σείουσα τὴν κεφαλὴν,

— Οὕτω κατέστησα δυστυχεῖς δύο ἀνθρώπους... καὶ τοὺς δύο ἀγαθοὺς, πλήρεις ἀγάπης, ἐντίμους, καὶ τοὺς δύο ἀξίους ἔρωτος, καὶ τοὺς δύο ἀξίους ἵνα ἦνε εὐτυχεῖς.

Δύο ἡμέραι παρῆλθον.

Πρῶταν τινα, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἡ Μαρκελίνα ἐπήγαγεν τὰ χειρόγραφα της εἰς τὸ ἐργαστάσιον.

Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου δὲν συνεννοεῖτο ἐν τῷ ἔργῳ της μὲ τὸν Βαλὸν, ἀλλὰ μόνον μεθ' ἐνὸς τῶν προϊσταμένων.

Τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ἔκειτο εἰς τὸ δευτερον πάτωμα καὶ ἡ Μαρκελίνα, ἔχουσα ὑπὸ τὸν βραχίονά της τὴν ἡμερησίαν της ἐργασίαν, κατέβαινε τὴν κλίμακα, ὅτε ἀποτόμως, μεταξὺ πρώτου καὶ δευτέρου πατώματος, ἐσταμάτησεν.

Ἐσταμάτησεν ἐξηγριωμένη, πλήρης ζάλης, κλονιζομένη, τὴν πτωχὴν μορφήν της ἐξέφρασε πρὸς στιγμὴν, φρικτὴν, τρόμον καὶ παραφοράν.

Ἐσταμάτησε, διότι θύρα τοῦ πρώτου πατώματος ἠνέφθη, ἀνέκυσσε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Βαλὸν.

Διότι δύο ἄνδρες ἐξῆλθον ἐκεῖθεν... καὶ κατέβησαν.

Διότι συνδιαλέγονται οἱ δύο οὗτοι...

Τὴν πρώτην φωνήν, ἠχηρὰν καὶ ἐναργῆ, τὴν ἀνεγνώρισεν, εἶνε ἡ τοῦ Βαλὸν...

Ἄλλ' ἡ ἄλλη, ἡ ἄλλη, Θεέ μου !... ἀδύνατον εἶνε... ἡπατήθη ἀναμφιβόλως... ἡ ἄλλη, εἶνε ἡ ἀσθενής... ἡ ὀλίγη ἀσθενής φωνὴ τοῦ Πέτρου Βωφόρτ !

Κατέβησαν. Ἀκούει κάτω τὰ βήματά των. Πάραυτα εὐρέθησαν ἐν τῇ αὐλῇ... Δὲν τοὺς ἀκούει πλέον.

Ὁρμῇ πρὸς τὸ πρᾶθυρον τὸ βλέπον εἰς τὴν αὐλήν.

Κάτω, εἶνε ἡ μεγάλη αὐλὴ τοῦ ἐργοστασίου.

Ὁ ἥλιος τὴν φωτίζει. Τὸ ἐργαστάσιον ἀναδίδει κρότους ἐξ ὅλων τοῦ τῶν κλιθάνων

... Ἡ ἐργασία βαίνει ἐν ὅλῃ τῇ τῇ ζέσει.

Ἡνέωξε τὸ παράθυρον... Κλίνει ἐξω τὴν κεφαλὴν.

Δύο ἄνδρες διαβαίνουν τὴν αὐλήν.

Τῇ στρέφουσι τὰ νῶτα.

Ὁ εἰς τούτων ἀνεγνωρίσθη πάραυτα ὑπ' αὐτῆς... εἶνε ὁ Βαλὸν.

Ἄλλ' ὁ ἕτερος;

Ἐσταμάτησαν καὶ συνομιλοῦσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον...

Ὁ μετὰ τοῦ Βαλὸν συνδιαλεγόμενος ἐστράφη, καὶ ἡ Μαρκελίνα διέκρινε τὸ πρόσωπόν του.

Εἶνε ὁ Πέτρος Βωφόρτ... Εἶνε ὁ σύζυγός της.

Τί ἦλθεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον νὰ κάμῃ;

Μήπως τὴν ἀναζητεῖ;

Μήπως ἀνεῦρε τὰ ἔγνη της;

Ὡπισθοχώρησεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσκοτίσθησαν... Τόση εἶνε ἡ συγκίνησός της,

ὥστε κλονίζεται καὶ κυλίνεται ἐπὶ τῶν τελευταίων βαθμίδων τῆς κλίμακος, ἀναισθητός.

Ἦτο ὁ Βωφόρτ. Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ.

Ἄλλὰ πόσον εἶνε μεταβεβλημένος!

Εἶνε σχεδὸν ἀγνωρίστος... Ἐγένετο ἰσχνός, ἐκυρτώθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκοιλώθησαν.

Καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῷ ἐπανήρχετο κίνησις τῆς κεφαλῆς σπασμωδική, ὥστε σκοποῦσα ν' ἀποσείσῃ ὀχληραν τινα σκέψιν.

Ἡ συμφορὰ ἐνέσκηψεν ἐπ' αὐτοῦ ὡς θύελλα. Οὐδέποτε θ' ἀναλαβῇ. Πληγῆς, ἀπογοήτευσίς βαθεῖα ἔχει κατακυριεύσει τὴν ζωὴν του.

Τέσσαρα ἤδη παρῆλθον ἔτη ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Μαρκελίνας καὶ ἀγνοεῖ τί ἐκείνη ἀπέγινεν.

Διατὶ ἀνεχώρησε; Τὸ ἀγνοεῖ ἀκόμη.

Τὴν νομίζει ἀποθνεύσαν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Πρὸ μικροῦ, ἐὰν ἤγειρεν ἀπλῶς τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἑβλεπεν, ὁμοίαν πρὸς φάσμα, μίαν πελιδνὴν μορφήν ἣτις τὸν ἐθεώρει, ἀπειλῆς, περίτρομος... τὴν μορφήν τῆς συζύγου του, ἣτις τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης, καὶ ἦν τὸ φοβερόν αὐτὸ ἄλγος ἔχει καιρίως θλίψει.

Ἄλλὰ δὲν ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς. Οὐδὲν ὑποπτεύεται.

Ἦλθεν εἰς τοῦ Βαλὸν νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν χυτηρίων τοῦ Κρέιλ, ὧν ἡ Ἐταιρεία τῶν μεταλλουργειῶν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἀνήγγειλε τὴν πώλησιν.

Ὁ Βωφόρτ θέλει νὰ εὕρῃ ἀπασχόλησιν τινα οἰκονομικὰ διὰ τὸν ἀργὸν τοῦ βίου. Θέλει ν' ἀγοράσῃ τὰ χυτήρια ἐκεῖνα.

Ἄ! ἂν ἠδύνατο ἡ ἐργασία νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ, ἂν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀλγεινὴν αὐτὴν καὶ ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν τῆς Μαρκελίνας...

Δὲν τὸ ἐλπίζει, ἀλλὰ θὰ δοκιμάσῃ.

Καὶ περὶ τῶν χυτηρίων τοῦ Κρέιλ συνομιλοῦσιν.

Ἐξέρχονται τῆς αὐλῆς τοῦ ἐργοστασίου.

Ὁ καιρὸς εἶνε λαμπρός. Περιφέρονται συνδιαλεγόμενοι κατὰ μῆκος τῆς διώρυγος.

Ἐπάνω ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἡ Μαρκελίνα κεῖται ἀκόμη λιπόθυμος.

Ὅτε, πρὸ μιᾶς ὥρας, εἶχεν ἐγκαταλείπει τὸν οἰκίσκον της, εἶχε συστήσει εἰς τὸν Γεράρδον νὰ φυλάττῃ τὴν ἀδελφὴν του ὅπως αὐτὴ πράττει καθ' ἐκάστην.

Ὁ Γεράρδος εἶνε ταραχίας, ἀλλ' οὐδέποτε παρήκουσεν. Ἐν τούτοις, τὴν πρῶιν ταύτην, ἐλησμόνησε τὴν διαταγὴν τῆς μητρὸς του. Τόσον ὁ καιρὸς εἶναι ὥραίος!...

Κατ' ἀρχάς, παίζει μετὰ τῆς ἀδελφῆς του ἐν τῷ κήπῳ... ἀλλὰ πολλὰκις σταματᾷ ἀφηρημένος, καὶ πηγαίνει καὶ παρατηρεῖ διὰ τῆς κυγκλιδωτῆς θύρας, πρὸς τὸ μέρος τῆς διώρυγος.

Τόσοι εἶνε οἱ πειρασμοὶ οἵτινες τὸν καλοῦσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο!

Ἐκτὸς τῶν ἀλιέων, οἵτινες ἀγρεύουσιν ὠραίους ἰχθῦς ἀσπαίροντας, ὑπάρχουσιν ἐκεῖ τὰ πηγαίνοντα πλοῖα, μὲ τοὺς μικροὺς οἵτινες τρέχουν, ἀτρόμητοι, κατὰ μῆκος τῶν καταστρωμάτων, καὶ τοὺς ναύτας, οἵτινες διοικῶσι τὸ πηδάλιον! Πόσαι ἀπασχολήσεις!...

Τὴν κυριακὴν, ὅτε ὁ καιρὸς εἶνε ὥραίος, ἡ Μαρκελίνα πηγαίνει τὰ τέκνα της παρὰ τὴν διώρυγα, κρατοῦσα αὐτὰ καλῶς ἀπὸ τῆς χειρὸς, διὰ νὰ μὴ πέσωσιν, ἀλλὰ τὴν κυριακὴν μόνον. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἂν βλέπωσι πλειότερους ἀλιεῖς, τὰ πλοῖα ὅμως εἶνε ὀλιγώτερα!...

Ὁ πειρασμὸς εἶνε λίαν ἰσχυρός. Δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς αὐτόν.

— Ἐλα, εἶπε πρὸς τὴν Σοφίαν... ἔλα δὲν θ' ἀργήσωμε...

Ἡ μικρὰ ὑπακούει, καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ ἀναχωρήσαντες, χωρὶς πολὺ νὰ σπύδωσι, διότι ἡ καρδία τοῦ Γεράρδου πάλαι σφοδρῶς. Γνωρίζει ὅτι κακῶς πράττει, ὅτι παρακούει εἰς τὴν μητέρα του, καὶ αὐτὸ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἀκολουθοῦσι τὴν ὁδὸν τὴν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν διώρυγα.

Πάραυτα ἐφθασαν εἰς τὴν προκυμαίαν.

Καὶ ἐκεῖθεν θεωροῦσι τὰ πλοῖα ἀνοίγοντες μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πάντοτε κρατοῦμενοι ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Δύο περιπατῶντι προχωροῦσι πλησίον αὐτῶν, σταματῶσιν ἐκεῖ πλησίον.

Εἶνε ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Βαλὸν.

Ὁ Βαλὸν μειδιᾷ ἀγνωρίζων τὰ παιδία.

— Εἶνε τὰ τέκνα μιᾶς νεαρᾶς γυναικὸς ἐργαζομένης εἰς τὰ γραφεῖά μου, εἶπε.

Περιεπύχθη τὸν Γεράρδον, ἐνῶ ἡ Σοφία ἀτενίζει τὸν Βωφόρτ μετὰ προσοχῆς.

Καὶ ἐνῶ ὁ Βωφόρτ, ἀφηρημένος, φαίνεται μὴ προσέχων ποσὺς εἰς αὐτήν, προχωρεῖ πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τὰς δύο τῆς μικρᾶς χειρὸς φέρουσα πρὸς τὸ στόμα, τῷ πέμπει φιλήματα.

Τότε, συνεκινήθη, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν ἡσπασθη, τὴν ἀπέθηκε πάλιν χαμαὶ καὶ ἐξέβαλε βὰθιν στεναγμόν.

Εἶτα οἱ δύο ἄνδρες ἀπεμακρύνθησαν.

Δὲν προῦχώρησαν εἰκοσάδα βημάτων, ὁπότε ὁξεία κραυγὴ τοὺς ἐσταμάτησεν.

Ἐστράφησαν.

Ἐνῶ ἐβάδιζον, δίχως νὰ προσέχωσιν ἐμὰ πρὸς τῶν, τὰ δύο παιδία εἶχον ἀπολέσει τὴν ἰσορροπίαν. Ἐπεσον ἐν τῇ λίμνῃ καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐπανεκλείσθη ἔκτοθεν αὐτῶν.

— Ἄ! τὰ δυστυχῆ παιδία! ἀνέκραξεν ὁ Βωφόρτ.

Προσέδραμον περίτρομοι, καὶ προσβλέποντες ἀλλήλους.

— Γνωρίζετε νὰ κολυμβάτε; εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ναί; Καὶ σεῖς;

— Εὐτυχῶς. Τότε μὴ χάνωμεν οὔτε στιγμὴν.

Ἐρριψαν τοὺς πῖλους, τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰς ρεδιγότας τῶν καὶ ἐρρίφθησαν ὁμοῦ, καὶ ἐκλύμβησαν πρὸς τὸ μέρος τὰ μικρὰ ἐξηφανίσθησαν.

Ναῦται, οἵτινες μακρόθεν εἶδον τὸ συμβεβηκός, προσέρχονται μὲ λέμβους, ἔτοιμοι νὰ παράσχωσι βοήθειαν εἰς τοὺς θορραλέους σωτήρας οἵτινες καὶ ἀνάγκην ἔχουσι τριαυτῆς. Προσπαθοῦσι νὰ διακρίνωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ συντεταραγμένου ἐκείνου ὕδατος.

Οὐδὲν ἐπιφαίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

Ἡ διώρυξ θὰ κατακρατήσῃ τὰ θύματά της;

Ἄλλ' ὄχι, τὸ ὕδωρ συνταράσσεται παρὰ τὴν ἀκτὴν, εἶτα ἀναφαίνεται κεφαλὴ ἀνδρός, ἀναπνέοντος πάσαις δυνάμεσιν.

Ἦτο ὁ Βαλὸν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς φθάνει κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας, ὅπου ἀποθέτει μικρὸν παῖδα, τὸν Γεράρδον.

Στρέφεται, ἀναζητεῖ πανταχοῦ τὸν Βωφόρτ.

Εἰς τὸ μέσον τῆς διώρυγος, τὰ ὕδατα συνταράσσονται... εἶνε ὁ Πέτρος.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὑπῆρξεν εὐτυχής.

Ἐπαναφέρει τὴν Σοφίαν... Ἐσῶσε τὴν θυγατέρα του!

Τὰ παιδία δὲν παρέχουσι σσημεῖα ζωῆς.

Ἡ αὐτὴ σκέψις ἐπέρχεται εἰς τοὺς δύο ἄνδρας. Εἰς μάτην ἄρ' γε ἐρριψοκινδύνευσαν; Τὰ μικρὰ ἦσαν νεκρά; Ἄλλ' ὄχι, ὁ Γεράρδος ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Σοφία ἐπίσης.

— Θὰ τὰ ὑπάγω εἰς τὴν μητέρα τῶν, εἶπεν ὁ Βαλὸν. Συνοδεύσατέ με, κύριε Βωφόρτ. Ὅποια φοβερά καταστροφή, ἐὰν ἡμεῖς δὲν εὕρισκόμεθα ἐδῶ.

Ἄλλ' ὁ Βωφόρτ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Πηγαίνετε χωρὶς ἐμέ, εἶπε.

— Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀποφύγετε τὰς εὐχαριστίας τῆς μητρὸς...

— Πρὸς τί; Ἐκαμὰ ἀπλῶς τὸ καθήκον μου ὡς ἄνθρωπος. Αἱ εὐχαριστήσεις τῆς γυναικὸς δὲν θὰ μοὶ ἐπαυξήσουν τὴν εὐχαρίστησιν ἣν αἰσθάνομαι, διότι ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκον μου.

Καὶ μετὰ μειδιάματος μελαγχολικοῦ διαψεύδοντος ὅτι αἱ λέξεις αὗται ἐνείχον τὸ ἐγωϊστικόν:

— Τώρα, ἡ μόνη μου σκέψις εἶνε τὸ πῶς νὰ μὴ κρυολογήσω, διότι ἡ υγεία μου δὲν ἔχει καὶ τόσον καλῶς... καὶ ἂν μοὶ τὸ ἐπιτρέψετε, θὰ πορευθῶ εἰς τὸ οἰκηματάς σας πρὸς ἀλλαγὴν ἐνδυμάτων.

— Βεβαίως, κύριε Βωφόρτ, θεωρεῖτε τὴν

οίκιαν μου ως ιδιικήν σας. Τουλὰχίστον, ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖτε νὰ ἔλθῃτε μαζί μου, οὐδὲν μὲ κωλύει τοῦ νὰ διαβιβάσω τὴν δι-
εύθυνσίν σας πρὸς τὴν Μαρκελίαν Λαγκών.

Ὁ Βωφόρτ ἐρρίγησε.

— Πῶς τὴν ὠνομάσατε ;

— Κυρίαν Λαγκών.

— Τὴν γνωρίζετε ἀπὸ πολλοῦ ;

— Ἀπὸ τινων ἐτῶν. Τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν συζευχθῶ.

Ὁ Βωφόρτ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἀνέτρεξεν εἰς τὸ παρελθόν του, ἀναπολὼν ὅλας τὰς ἀλγεινὰς ἀναμνήσεις, ἐπὶ μόνῳ τῷ ὀνόματι τῆς Μαρκελίνας.

— Τί κάθῃμαι καὶ σκέπτομαι, ἐψιθύρι-
σεν ... ἤμην τρελλός ...

Καὶ ἀναλαβὼν τὸν πῖλόν του, τὸ ἐπαινω-
φόριον καὶ τὴν ρεδιγκόταν του, ἀπεμακρύνθη
μεγάλαις βήμασιν ὁδεύων πρὸς τὸ ἐργαστά-
σιον, ἐν ᾧ οἱ Βαλόν, μὲ τὰ δύο μικρὰ εἰς
χεῖρας, ἔτρεχεν ὅλαις δυνάμεσι πρὸς τὸν οἰ-
κίσκον τῆς Μαρκελίνας.

Καὶ ἐκείνη, τί ἀπέγεινεν ;

Εἶχε μείνει ἐπὶ τινὰ λεπτὰ λιπόθυμος.
Εὐτυχῶς, οὐδεὶς ἐν τῷ μεταξύ ὑπαλλήλος
διέβη ἐκεῖθεν. Οὐδεὶς τὴν εἶχε παρατηρήσει.
Δὲν εἶχε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις διὰ τὴν κατὰ-
στασίν της.

Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ἀφοῦ ἐθεβα-
ίωθη ὅτι ἡ αὐλὴ ἦτο ἔρημος, τὴν διῆλθεν.

Ἐξω, ἐπίσης, οὐδένα συνήντησεν ... Ἦδη.
πράγματι, οἱ δύο περιπατηταὶ ἦσαν μα-
κράν ... ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς
προκυμίας, ὡς συνήθως ἐπραττεν, ἠκολού-
θησε μακρὰν πλαγίαν πόροδον τοῦ Ἀγίου
Διονυσίου, παρατείνουσα οὕτω τὴν ἐνὸς τε-
τάρτου ὥρας πορείαν της.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, ἡ Μαρκελίνα
ἄκρως ἐξεπλάγη μὴ εὐρούσα ἐκεῖ οὔτε τὸν
Γεράρδον οὔτε τὴν Σοφίαν.

Τοὺς ἐκάλεσεν, ἔδραμεν εἰς τὸν κῆπον.
Δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Ἐξῆλθε, βλέπουσα ὅτι ἡ
κιγκλιδωτὴ θύρα ἦτο ἡμίανοικτος καὶ ὑπο-
πτευθεῖσα ὅτι τὰ μικρὰ εἶχον παρκαλοῦσαι.

Ἀλλ' ἐσταμάτησε, προσηλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους, συσχεθεῖσα ὑπὸ τρόμου, διότι εἶδε
κάτω ἐκεῖ, πρὸς τὴν διώρυγα, συρροὴν ἀν-
θρώπων, κυπτόντων ὅλων πρὸς τὰ βαθεῖα
ὕδατα.

— Μέγιστε Θεέ ! ... μὴ μοὶ κάμῃς αὐτὸ
τὸ ἄδικον ! ...

Καὶ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ νὰ προχωρήσῃ,
ἔστω καὶ κατὰ ἐν βῆμα, κατέπεσεν ἐπὶ τῶν
γονάτων της.

Ἐκ τῆς συναθροίσεως ἐκείνης ἀνὴρ τις
ἀποσπᾶται, βαίνει πρὸς αὐτήν. Κομίζει δύο
παιδιά εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Βαίνει διὰ βήματος ἐσπευσμένου.

Τόσον τὸ βλέμμα της εἶνε σκοτισμένον
ὥστε οὐδὲν διακρίνει, δὲν ἀναγνωρίζει τὰ
τέκνα της.

Ἐδέησε πολὺ νὰ πλησιάσωσιν ἵνα τοὺς
ἐννόησῃ.

Ὁ Βαλόν εἶνε διάβροχος ἀπὸ κεφαλῆς
μέχρι ποδῶν. Τὰ μικρὰ ὁμοίως φρίσσουσιν.

— Ἦσυχάσατε, εἶπεν, ἐν μικρὸν ἀπεν-
κατῶν ... Ἐπαίζον πλησίον τῆς διώρυγος, ἔ-
πεσον ἐντός· ἀλλὰ, τὰ βλέπετε τίποτε δὲν
ἔχουν, διότι σὰς προσμεϊδιῶσι. Μετ' οὐ πολὺ

ὅταν θὰ τὰ ἀλλάξῃτε, τίποτε πλέον δὲν θὰ
ἐνθυμοῦνται.

Τῇ ἔτεινεν αὐτά. Τὰ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγ-
κάλας της, τὰ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στή-
θους της.

— Καὶ τὰ ἐσώσατε, εἶπε, διότι σεῖς εἴσθε
ὁ σωτὴρ των, εἶμαι βεβαία ὅτι οὐδεὶς ἄλ-
λος εἶχε τὸ θάρρος αὐτό, τὴν δεξιότητά ...

— Ἀπατάσθε, Μαρκελίνα, μόνος, ἀδύνα-
τον θὰ ἦτο νὰ τὰ ἐσώζων τοῦ θανάτου καὶ
τὰ δύο ... Τὸ ἐν τούτων μοὶ ὀφείλει τὴν
ζωὴν, ὁ Γεράρδος ... Καὶ εὐτυχῆς λογίζομαι,
διότι αὐτὸ μὲ προσεγγίζει πρὸς ὑμᾶς ...
Τοῦτο μὲ καθιστᾷ ἐν μέρει πατέρα του,
Μαρκελίνα, ἀλλὰ τὴν ἄλλην ...

— Τὴν Σοφίαν ; Ποῖος λοιπὸν τὴν ἐσω-
σεν ;

Ὁ σωτὴρ της ἀπέφυγε τὰς εὐχρηστίαις
σας. Μεθ' ὅσα καὶ ἂν τῷ εἶπον, δὲν ἠθέλησε
νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ...

— Τὸ ὄνομά του, ἠρώτησε ... τὸ ὄνομά
του, σὰς ἱκετεύω ! ...

Καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ἐξ ἀπελπισίας
καὶ ἀγωνίας· προέβλεπεν ὅτι ἐκεῖνος ἐμελλε
νὰ εἶπῃ, τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον θὰ ἐξεστόμιζε.
Δὲν ἐθαῶζον ὁμοῦ, πρὸ ὀλίγου ; Καὶ ὁ συν-
οδός του, δὲν ἦτο ἄρα ὁ διασώσας τὴν Σο-
φίαν ;

— Ὀνομάζεται Πέτρος Βωφόρτ· τῷ προ-
εἶπον ὅτι δὲν θ' ἀποφύγῃ τὸν φόρον εὐγνω-
μοσύνης δν τῷ ὀφείλετε καὶ ὅτι θὰ ὑπάγῃτε
νὰ τὸν εὐχαριστήσῃτε. Διαμένει ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Ρώμης, ἀριθ. 79.

— Πέτρος Βωφόρτ ! Πέτρος Βωφόρτ !
ὑπέλαβεν ἐκείνη, ὡς ἐν ὀνείρῳ. Καὶ ἐκεῖνος
εἶνε ὁ σωτὴρ τῆς κόρης μου ... τῆς κόρης
μου ...

Ἐνδομύχως, ἔλεγε :

— Τῆς κόρης του ! Ἄ ! ἂν τὸ ἐγνώριζεν !

Ἐρρίθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βαλόν, καὶ
μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν του τῷ ἡσπασθῇ
τὰς χεῖρας.

— Τί κάμνετε ; ... Σὰς ἱκετεύω, Μαρκ-
ελίνα ...

— Δίχως σὰς, ἐν τούτοις, δίχως σὰς,
ἐπανελάμβανε μετὰ τῶν λυγμῶν της.

— Δίχως ἐμὲ καὶ δίχως τὸν Πέτρον Βω-
φόρτ, ἔλεγεν ἐκεῖνος μειδιών.

Πάραυτα ἀπεσπᾶσθη τῆς περιπτύξεως
ἐκείνης τῆς μητρός. Εἶνε καὶ αὐτὸς μέχρι
βάθους ψυχῆς συγκινημένος. Ἀλλ' ὁ ἀν-
δρικός του ἐγωϊσμός τῷ ἐπιβάλλει νὰ κρύψῃ
τὴν συγκίνησιν του.

— Χαίρετε, εἶπε, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς
τὸ ἐργαστάσιον ... χαίρετε ... μὴ ἐργασθῇτε
σήμερον ποσῶς ... Ἐχετε τὴν ἡμέραν σας
ἐλευθέρην ... Ἀνεπαυθῇτε ... Πηγαίνετε τὸ
ἀπόγευμα περίπατον μὲ τὰ τέκνα σας.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν σπουδῇ, ἐνῷ ἡ Μαρκ-
ελίνα, γονυπετὴς ἐτι καὶ τὰς χεῖρας ἔχουσα
ἱκετευτικῶς τεταμένας, τὸν ἠυλόγει διὰ τὴν
ἀγαθότητά του.

Ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια, ἵνα ἐπιμεληθῇ
τὰ μικρὰ της τὰ ὁποῖα ριγοῦσιν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ

Νεαπολιτανικὸν διήγημα

ὑπὸ

SALVATORE DI GIACOMO

[Συνέχεια]

Γ'

Τὴν ἐπομένην Πέμπτην, ὅτε ὁ Βίκτωρ
Ἀμάντης, ἀφ' οὗ ἐκλείπει τὸ ἐργαστήριόν
του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ σύζυ-
γος τοῦ ἀμαξηλάτου Ἀννетиέλου, παρατη-
ροῦσα εἰς τὸν ὁρομίσκον, ὀρθία, τὸν ἀγκῶνα
ἔχουσα ἐστηριγμένον ἐπὶ σκευοθήκης, τῷ ἔ-
νευσε μειδιώνσα.

— Κύρ Βίκτωρ ! ἔμβρα 'λίγο, ἔχω νὰ
σοῦ 'μιλήσω.

Ὁ Ἀμάντης, κρατῶν τὸν ὁρμαθὸν τῶν
κλειδῶν του, ἔστη εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ κατα-
στήματός του.

— Ἐμβρα, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀμαξη-
λάτου, δὲν βρέχει δὰ ἐδῶ μέσα.

— Τί θέλεις ; ἀπεκρίθη ὁ Βίκτωρ.

— Πρῶτα-πρῶτα νὰ σὲ παρακαλέσω
νὰ μοῦ εἰπῇς πῶς εἶσαι.

— Πολὺ καλλίτερα. Σὺ δέ, περιττὸν νὰ
σ' ἐρωτήσω, ὁμοιάζετε μὲ τὸ πασχαλιάτικο
ἀρνί.

— Δὲν κάθεται ;

— Καλὴ μου κυρά Ἀμαλία, δὲν ἔραγα
ἀκόμη... Ἐχω... μὲ συγχωρεῖς... ἔχω πολ-
λὴν ὀρεξίν...

— Καλὸ σημεῖο ! Ἐτσι σὲ ἀγαπῶ. Ση-
μεῖον ὑγείας. Ὅμως, ἀκουσέ με, κύρ Βί-
κτωρ...

Ἀλλ' ἐσίγησεν, ἀναποφάσιτος, μὲ τὸν
δείκτην ἐπὶ τοῦ ἀντρεῶνος, καὶ προσβλέ-
πουσα ὅτε μὲν τὸν Βίκτωρα, ὅτε δὲ τὴν εἰ-
κόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἣν εἶχεν ἐπὶ τῆς
σκευοθήκης της, ὑπὸ ὑελίνην σφαῖραν.

— Δὲν εἰζέυρω πῶς νὰ σοῦ τὸ 'πῶ, ἐψι-
θύρισε κατόπιν παύσεως, δὲν εὐρίσκει λόγια...

Ἀλλ' ἀκαριαίως, ὑπερnikώσα τὸν δι-
σταγμὸν.

— Ἀλήθεια, ἠρώτησεν, ἀγαπᾷς τὴν
Χρυστίαν τὴν Καπουανήν ;

Ὁ Βίκτωρ ὠχρίασε καὶ ἐψέλλισεν.

— Ἐγώ ; ... Καὶ ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ; ..

— Ἀλήθεια ἢ ὄχι ;

Τότε ὁ Βίκτωρ τὴν παρετήρησεν ἀσκαρ-
δαμυκτεῖ.

Τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίζετο ὑπὸ τῆς λυ-
χνίας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

— Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι εἶναι ἀλήθεια—
προέφερε βραδέως— καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει
αὐτό ;

— Ἐμὲ ! ἀνεφώνησεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀ-
μαξηλάτου πλήττουσα τὸ στήθος της, μ'
ἐρωτᾷς τί μ' ἐνδιαφέρει ; Αὐτὸ εἶναι πάρα
πολύ !

— Τότε διατί μ' ἐρώτησες ;

— Πῶς εἶπες ;

— Εἶπα, κυρά Ἀμαλία. Διατί μ' ἐ-
ρώτησες ;

— Ἀπὸ περιέργειαν.